

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2197	Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς (Πράξ. 2,1-11) 16 Ἰουνίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ «βιαία πνοή»

«Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι» (Πράξ. 2,2)

Εἶνε Πεντηκοστή, ἀγαπητοί μου. Οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ οἱ ὑπόλοιποι μαθηταὶ τοῦ Κυρίου τὴν ἡμέρα αὐτὴ βρίσκονται συγκεντρωμένοι **στοῦ ὑπερῶο**, ἓνα εὐρύχωρο δωμάτιο - μιὰ μικρὴ αἴθουσα, στὸν ἐπάνω ὄροφο ἐνὸς σπιτιοῦ τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἐνωμένοι μεταξύ τους μὲ τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ τὴν κοινὴ προσευχή, σὰν ἓνας ἄνθρωπος, ἀναπολοῦν μὲ ἀγαλλίασι τὸν γλυκὺ Διδάσκαλό τους, ποὺ πρὶν δέκα ἡμέρες ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς. Ζώντας μέσα σὲ μιὰ θεϊκὴ ἀτμόσφαιρα, **περιμένουν τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως** τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή;

Ὁ Χριστὸς τὸ βράδυ τοῦ μυστικοῦ δείπνου τοὺς εἶπε ἐπανειλημμένως καὶ πολὺ καθαρὰ: Ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν οὐράνιο πατέρα «*καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν*» (ἔ.ἀ. 14,16-17). Καὶ πάλι: «*Ὅταν ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρός, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ πατρός ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ*» (ἰω. 15,26). Καὶ πιδ κάτω: «*ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν*» (ἰω. 16,13). Καὶ ἀρκετὰ **νωρίτερα ἀπὸ τὴ σταυρικὴ θυσία** του τοὺς εἶχε προετοιμάσει: Ὅταν κάποτε λόγῳ τῆς πίστεώς σας σ' ἐμένα θὰ σᾶς ὀδηγοῦν νὰ δικαστῆτε, μὴ μεριμνᾶτε τί θὰ πῆτε στὴν ἀπολογία σας, γιατί «*τὸ ἅγιον Πνεῦμα*» θὰ σᾶς διδάξῃ «*ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἃ δεῖ εἰπεῖν*» (Λουκ. 12,12). Καὶ ἄλλοτε πάλι τοὺς μίλησε «*περὶ τοῦ πνεύματος*» ποὺ θὰ ἔπαιρναν «*οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν*» (ἰω. 7,39). Αὐτὰ τότε.

Καὶ **μετὰ τὴν ἀνάστασί του** ὁ Κύριος, στοῦ διάστημα τῶν σαράντα ἡμερῶν ποὺ παρέμεινε ἀκόμη ἐπάνω στὴ γῆ, τοὺς εἶχε πεῖ κατ' ἐπανάληψιν, νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ νὰ περιμένουν «*τὴν ἐπαγγελίαν*»

λίαν (τὴν πραγματοποιήσει δηλαδὴ τῆς ὑποσχέσεως) **τοῦ πατρός**», γιὰ τὴν ὁποία πολλὰς φορές, ὅπως εἶδαμε ἐδῶ, τοὺς εἶχε βεβαιώσει. Προσέθεσε μάλιστα τὴν ἐξῆς βαρυσήμαντη δήλωσι: «*Ἰωάννης μὲν (ὁ Πρόδρομος) ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας*» (Πράξ. 1,4-5).

Τώρα λοιπόν, δέκα μέρες μετὰ τὴν ἀνάληψι τοῦ Κυρίου, ἡ στιγμὴ ποὺ περίμεναν ἦρθε: **τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατεβαίνει!** Τὸ σπίτι ὅπου ἦταν συναθροισμένοι οἱ ἀπόστολοι μεταβάλλεται σὲ κολυμβήθρα, μέσα στὴν ὁποία δέχονται τὸ βάπτισμα ὅλοι. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ γίνονται ἀμέσως φανερά. Οἱ ἀπόστολοι μιλοῦν ὄχι πιδ σὰν νήπια ἀλλὰ σὰν σοφοί, μνημένοι στὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ· ἀρχίζουν νὰ λένε λόγια ἀσυνήθιστα στὴ γῆ, θεϊκά, ὑπερφυσικά· νὰ «*ἀποφθέγγωνται*», ὅπως ψάλλει ὁ ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας, «*ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τῆς ἁγίας Τριάδος*» (αἶνοι Πεντηκ.).

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατεβαίνει. Καὶ **πῶς κατεβαίνει;** «*Ὅσερ ἦχος φερομένης πνοῆς βιαίας*» καὶ «*ὡς γλῶσσαι πυρός*». Ὁ ἱερὸς συγγραφεὺς τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων περιγράφει τὸ θεῖο γεγονός ὡς ἐξῆς. «*Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου*» (Πράξ. 2,2-4).

Ἀφήνοντας πρὸς τὸ παρὸν τὸ «*γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός*», ἃς ἐξετάσουμε σήμερα μὲ συντομία, γιατί τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατεβαίνει ὡς «*βιαία πνοή*», **σὰν σφοδρὸς ἄνεμος**.

Ἡ κάθοδος τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἀγαπητοί μου, ὡς «*βιαίας πνοῆς*», σύμφωνα μὲ

τῆ διδασκαλία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἔρχεται **νὰ φανερώσῃ στὸν κόσμον τὴ δύναμι καὶ τὴν ὀρμητικότητά του**. Παρατηρήστε τί γίνεται ὅταν φυσήξῃ δυνατὸς ἄνεμος. Ὅπως ἔνας τυφώνας ὅπου πνεύσῃ σαρώνει στὸ πέρασμά του ὅ,τι βρῆ κ' ἔχει τὴ δύναμι νὰ παίρνῃ στέγες σπιτιῶν καὶ νὰ ξερριζώσῃ δέντρα, ἔτσι καὶ ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος, ὅταν πνεύσῃ σὲ ψυχὲς δεκτικὲς, ἔχει τὴ δύναμι νὰ ξερριζώσῃ τ' ἁμαρτωλὰ πάθη, ποὺ σὰν τὰ γέρικα καὶ βαθύρριζα δέντρα τοῦ δάσους φαίνονται πανίσχυρα καὶ ἀνεκρίζωτα. Μπροστὰ στὴ δύναμι τῆς θείας χάριτος καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ παναγίου Πνεύματος τίποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ. Ὅταν ἡ θεία χάρις πνεύσῃ στὴν καρδιὰ τοῦ μετανοημένου ἁμαρτωλοῦ, ἃς ὑψώνωνται τὰ πάθη σὰν πανύψηλα δέντρα κι ἃς πιέζουν τ' ἁμαρτήματα σὰν βουνὰ τὴν καρδιά· τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο θὰ τὰ παρασύρῃ σὰν ἄχυρα καὶ θὰ τὰ θάψῃ γιὰ πάντα στὸ πέλαγος τοῦ θεϊκοῦ ἐλέους.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατεβαίνει στὴν ἁμαρτωλὴ Γῆ σὰν «*πνοὴ βιαία*», γιὰ νὰ δηλωθῆ ἁκόμη καὶ **στοὺς ἴδιους τοὺς ἁγίους** ἀποστόλους καὶ ὄλους τοὺς ἐργάτες τοῦ Κυρίου, ὅτι στὴν προέλασι τοῦ εὐαγγελίου καὶ τὴν ἐξόρμησι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνὰ τὰ ἔθνη **καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀντισταθῆ**. Τὸ κήρυγμα σὰν ζωογόνο πνοὴ θὰ εἰσχωρήσῃ παντοῦ καὶ θὰ φέρῃ τέτοια ψυχικὴ ἀνακούφισι, σὰν ἐκείνη ποὺ νιώθει κανεὶς ὅταν, ἐκεῖ ποὺ ἀσφυκτιᾷ ἀπὸ ἔλλειψι ἀέρος καὶ κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ, ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ ἓνα δροσερὸ καὶ ζωογόνο ρεῦμα ἀέρος.

Ἀλλὰ θὰ πῆ κανεὶς· Ὁ κόσμος δὲν θὰ 'νε ὄλος δεκτικὸς. Ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρχουν πάντοτε κ' **ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἀρνηθοῦν** τὴν εὐεργετικὴ πνοὴ τοῦ Παρακλήτου καὶ ἀπὸ συνειδητὴ ἐπιλογὴ καὶ ἠθελημένη κακία ὄχι μόνο θὰ κλείσουν ὄλους τοὺς ψυχικοὺς πόρους των, ὥστε νὰ μὴν αἰσθανθοῦν τὴν δροσοβόλο αὔρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ θὰ θελήσουν νὰ φέρουν προσκόμματα στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας· τί θὰ γίνῃ λοιπὸν μ' αὐτούς;

Θὰ πνεύσῃ, ἀγαπητοί μου, καὶ γι' αὐτούς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ὡς «*βιαία πνοή*»· ἀλλὰ ἡ πνοὴ αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε εὐεργετικὴ, θὰ εἶνε τιμωρητικὴ, θὰ εἶνε πνοὴ ποὺ **θὰ τοὺς συνταράξῃ καὶ θὰ τοὺς λικμίσῃ**. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου θὰ πάρῃ τόση ὀρμὴ καὶ τέτοια ὀξύτητα, ὥστε θὰ ἐνεργήσῃ σὰν θύελλα καὶ σὰν ἀνεμοστρόβιλος· θὰ κατεδαφίσῃ τὰ σαθρὰ οἰκοδομήματα τῆς ἀπιστίας καὶ θὰ ἐξευτελίσῃ τὰ γελοῖα ὑποκείμενα ποὺ νό-

μισαν πὼς μποροῦν ν' ἀνακόψουν τὴν προέλασι τοῦ «*λευκοῦ ἵππου*» τοῦ «*λόγου τοῦ Θεοῦ*», ποὺ «*ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ*» (Ἀπ. 6,1-2· 19,11-13).

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο «*ὅπου θέλει πνεῖ*» (Ἰω. 3,8), **ἡ πνοὴ καὶ ἡ κίνησί του εἶνε ἀσύλληπτη**. Ἔχει μύριους τρόπους γιὰ νὰ διεισδύσῃ καὶ στὶς πιὸ μυστικὲς πτυχὲς τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς, ὥστε οἱ ἐχθροὶ του, ποὺ πάνω στὴ μανία τους φράζουν ὠρισμένα ἐξωτερικὰ παράθυρα τοῦ Χριστιανισμοῦ νομίζοντας πὼς ἔτσι ἐμποδίζουν τὴν πίστι νὰ ἐπιδρῶ στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, φαίνονται κωμικοί. Ὡ, πόσο μικροὶ καὶ γελοῖοι ἀποδεικνύονται! Κλείνουν ἓνα παράθυρο, ἀλλὰ νὰ ὅπου αὐτοὶ κλείνουν τὸ ἓνα παράθυρο, γιὰ νὰ μὴ εἰσέλθῃ τὸ ζωογόνο ρεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος ἀνοίγει διὰπλατὰ δέκα παράθυρα καὶ θύρες, ἀπ' ὅπου μπαίνει τόσο ὀρμητικὴ ἡ δύναμι τοῦ Χριστοῦ, ὥστε βρισκόμαστε καὶ πάλι ἐμπρὸς στὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς· «*καὶ ἐπλήρωσεν ὄλον τὸν οἶκον οὗ (=ὅπου) ἦσαν καθήμενοι*» (Πράξ. 2,2). Naί! Θαυμάζουν οἱ ἄπιστοι τῶν ἡμερῶν μας πὼς παρ' ὄλη τὴν ἀντίδρασί τους ὑπάρχουν οἰκογένειες, καὶ χωριά, καὶ πόλεις, ποὺ θρησκεύουν· θαυμάζουν καὶ ἀποροῦν, γιὰτὶ δὲν γνωρίζουν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο **πνεῖ στὶς καρδιὲς κατὰ τρόπο ἀόρατο καὶ μυστηριώδη**.

* * *

Ὡ Πνεῦμα πανάγιο! σύ, τὸ τρίτο Πρόσωπο τῆς παναγίας Τριάδος· σύ, ποὺ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς «*ὡς βιαία πνοή*» κατέβηκες στὸ ὑπερῶο τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἐτέλεσες τὰ μεγάλα καὶ ὑπερφυσικὰ ἐκεῖνα γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας μας· **πνεῦσε**, σὲ παρακαλοῦμε, καὶ **στὶς δικές μας καρδιές**. Πνεῦσε, γιὰ νὰ μᾶς δροσίσης· γιὰτὶ ζοῦμε ἐν μέσῳ «*καμίνου ἐπταπλασίως καιομένης*» (πρβλ. Δαν. 3,19,22), ποὺ πυρακτώνεται ἀπὸ τὴ φλόγα τῆς ἁμαρτίας. Πνεῦσε, γιὰ νὰ ξερριζώσῃς τὰ πάθη· γιὰτὶ ἡ ψυχὴ μας ἀναστενάξῃ κάτω ἀπὸ τὴ θανατηφόρο σκιά τῶν δέντρων τῆς ἁμαρτίας. Πνεῦσε **μέσα στὴν Ἐκκλησία σου**, γιὰ νὰ ἐξαφανιστοῦν τὰ ἔλη τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας. Πνεῦσε καὶ μέσα **στὴν ἀνθρωπότητα** σὰν θύελλα, γιὰ νὰ «*συντριψῆς τοὺς ὑπεναντίους*» καὶ νὰ τοὺς σκορπίσης «*ὡσεὶ χνοῦν κατὰ πρόσωπον ἀνέμου*» (πρβλ. Ἔξ. 15,7. Ψαλμ. 17,43), αὐτούς ποὺ πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Πνεῦμα πανάγιο, σὲ παρακαλοῦμε, «*ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος· καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν*» (δοξαστ. αἰν. Πεντηκ.)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος